

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY XIX

GIRONA, X MARÇ M.CM.XXVIII.

NVM. CCVIII

C A M I L L E S A I N T - S A È N S

EL traspàs de Camille Saint-Saëns, indubtablement un dels més notables compositors francesos, significà una sentida pèrdua pel món musical. Quan morí, malgrat tenir vuitanta sis anys d'edat, ia seva sorprenent vitalitat semblava no haver disminuït gens; poc temps abans donà un concert en el Casino de Dieppe, executant al piano, de faisó admirable, una composició pròpia i els crítics musicals declararen que no havia omès cap nota.

Saint-Saëns nasqué a París en 1835 i tocà el piano gairebé quan començà a parlar. Gaudia de singular oïda per la música i el ritme; àdhuc de molt petit podia dir totes les campanes que tocava el rellotge de casa seva. Ingressà al Conservatori, on rebé lliçons de composició sota el mestratge de Halévy i Reber. Durant algun temps fou deixeble particular de Gounod. A l'edat de disset anys ja era considerat pianista. Von Bülow esdevingué estupefacte davant el talent d'aquest compositor. L'any 1882, en un festival de Zurich (Suïssa), Liszt el va elegir per a tocar amb ell el seu vals «Mephisto». Saint-Saëns visità Nova York en 1906 i féu la seva aparició amb Walter Damrosch i la Societat Simfònica amb la seva composició «Africa». Després donà un recital de piano; un musicògraf americà digué: «Els seus dits han trovat el secret del vigor perpetu». Gounod manifestà que Saint-Saëns podia escriure qualsevol obra en l'estil de Rossini, Verdi, Schumann o Wagner.

Saint-Saëns escrigué més d'una dotzena d'òperes, de les quals «Sansó i Dalila» ha ocupat el lloc preeminent, car l'estil d'aquesta composició es diferencia de totes les

altres. La seva «Dansa Macabra» és graciosa, enginyosa i pintoresca; la del «Cisne» inspirant i poètica: és a dir, que a cada una de les seves composicions hi ha originalitat. Va compondrer, amb gran èxit, gairebé en tots els estils i mitjans que hom pot disposat modernament.

A Saint-Saëns li plavia molt viatjar i en totes les obres hi aportava les seves impressions i observacions. Per exemple, quan es trobava de viatge per l'Europa meridional, escrigué: «Nuit a Lisbonne», «La jota aragonesa» i la rapsòdia «D'Auvergne». En un dels seus concerts de piano tocà algunes cançons dels remers del Nilo. En la seva composició «Suite Algerienne» hi emprà les impressions rebudes en el Nord-est de l'Àfrica. Era un curiós estudiant d'astrologia, arqueologia i matemàtiques; i també, crític, escriptor d'assaigs i dramaturg; freqüentava la societat més distingida, parisièn en l'estricta acepció de la paraula i home de món. El seu saber estava anexe a l'inquietut mental aparentment inguarible. La inspiració de les seves obres literàries variava des de l'esperitisme fins a la ressonància de les campanes.

En el llibre titolat «The Lure of Music», l'autor Olin Downes digué referint-se a Saint-Saëns: «Es cert que Saint-Saëns ha estudiat i practicat moltes escoles de música, tant antigues com modernes; que ha esmerçat el seu geni en multitud d'estructures, preferint ésser impersonal en el seu art, però aquestes no són les seves úniques característiques. Ans que tot és molt amant de la claredat i pulcritud en tot lo formós i en l'interpretació de les obres dels grans mestres que el precediren; modest i amb el bon gust de desitjar parlar solament de lo millor de la seva música; sense elogiar-la per res. La tasca de Saint-Saëns és un testimoni immortal dels seus triomfs com artista.»

F U G U E S

FUROR iconoclasta!... Ens referim a una conversa amb Frederic Mompou, el jove compositor català d'avantguarda, inserida en les planes de la revista *Fulles Musicals*, de Barcelona.

Sentim una viva simpatia i un fort entusiasme per a les noves promocions artístiques, mentre l'orientació de les quals s'encamini a nobles horitzons; creiem necessari el mo-

viment renovador actual i ens plauen els seus paladins; però hem de fer palesa la nostra discordança quan s'escomet, amb una audàcia impròpia, contra els legítims mestres de la Música i, sobretot, contra l'altíssima figura de Beethoven, a la qual tritura desapiadadament l'al·ludit compositor.

L'enorme bloc musical del creador de les nou Simfonies és tan incommovible que res pot enderrocar la seva granítica duresa i menys la fulla volandera d'una revista on, sense escrúpols i sense protestes, es publiquen semblants incongruències.

ALGUNA vegada, des d'aquestes mateixes pàgines, hem fet remarcar l'enyorança de no poder sentir en la nostra ciutat, l'art insuperable d'aquests artistes tan intel·ligents i alhora tan espirituals, els noms dels quals són Blanca Selva i Joan Massià.

És ben descoratjador en un ambient tan propici com en la nostra llegendària Girona, i hom sent la dolor de les coses oblidades, bo i planyent-se que ni l'Associació de Música, ni els Ateneus, ni el Casino Gironí, s'hagin recordat mai en liurs lleures, que existeixen uns tan purs i meravellosos intèrprets del vell i gloriosíssim Bach.

Quin mal fat s'hi ha interposat? Ah, ja no ens caldrà insistir! Com a sentimental colofó, evoquem l'acorador endecasíl·lab dantesc: *Lasciate ogni speranza...*

L'Eduard Granados, fill d'aquell gran pianista al qual encara no podem deixar de retre els nostres humils però fervents homenatges, ens ha sorprès desagradablement en saber que col·laborava en una de les baixeses musicals que es conreen en certs caus d'infecció como són, per exemple, els espectacles del Teatre Nou de la Barcelona que nosaltres odiem.

Per l'ombra venerable i paternal, desvieu-vos d'aquest camí, oh Eduard Granados!, el qual no ha de conduir-vos enlloc i, endemés, vos sabeu òbviamment que és la negació de tots els valors de l'esperit.

J T H A R R A T S

D E T E A T R E
L A C A B R A B L A N C A

AQUEST és el títol d'una nova sarsuela en dos actes estrenada en el nostre coliseu municipal per la companyia Serrano, de la qual en són autors de la lletra En Robert Rizo i Emili Saló de la música. No és pas aquesta l'ocasió més oportuna per a poder fer un detallat estudi sobre els diferents números de què es compona la partitura, car dit sigui, sense eufemismes, l'execució per un costat dolentíssima i per l'altre la notòria manca d'instruments a l'orquestra, foren elements essencials per què solament poguessin formar-nos una idea abstracta de la valor de la mateixa. Es indubtable que Emili Saló és un músic ben documentat i que totes les seves orientacions se fonamenten envers el que dicten les lleis de l'harmonia moderna. En «La Cabra Blanca», demés d'haver-hi pàgines melòdiques encertades, van aquestes sempre avalades per aquell treball conscienciat i del major interès, que acusen en llur autor totes les qualitats de les quals hem fet esment. Aquesta és nostra impressió sobre la primera obra que a l'escena ha donat En Saló i no creiem pas equivocar-nos en què nostre criteri, actualment ajustat a la realitat, el podrem ampliar amb més elements de judici i amb tots els pronunciaments favorables en ocasió de poder veure «La Cabra Blanca» representada dignament.

T . S O B R E Q U È S

Fundació Concepció Rabell i Cibils Vda. Romaguera

Concursos Musicals.—VI Concurs.—Any 1927

Llista de composicions rebudes

- Núm. 1. Col·lecció de 10 cançons originals per a cant i piano. Lema: «Ars longa vita brevis».—Núm. 2. Quatre cançons populars per a chor mixte. Lema: «Llevantines».—Núm. 3. Quatre cançons harmonitzades per a chor mixte. Lema: «La veu dels xiquets».—Núm. 4. Col·lecció de sis cançons originals per a cant i piano: 1. Al meu filliet; 2 Albada; 3. Crepuscle al port; 4. Anyoré; 5. Sota el pont de Ceret; 6. Nocturnes. Sense lema.—Núm. 5. Cançons del poble per a cant i piano. Lema: «De Benadresa a Fradell».—Núm. 6. Diades d'amor (5 melodies). Quatre melodies per a cant i

piano. Lema: «Pom de cançons».—Núm. 7. Dotze cançons per a cant i piano. Lema: «Cants nostres».—Núm. 8. Quatre cançons inèdites populars al Reialme Valencià, harmonitzades per a chor mixte. Lema: «Conçoltània».—Núm. 9. Recull de cançons per a cant i piano. Lema: «Honor à lit àrtem».—N.º 10. Tres cançons populars harmonitzades per a chor mixte. Lema: «Si n'eren tres ninetes...».—Número 11. Sis cançons per una veu i piano. Lema: «Al llavi un pols de ginesta....».—Núm. 12. Col·lecció de quatre cançons populars catalanes harmonitzades per a chor mixte. Lema: «Oh vol d'ocells que dueu el cor ple cançons!».—Núm. 13. Sis cançons per a cant i piano. Lema: «Esperança».—Núm. 14. Primavera. Col·lecció Esperança. Cant i piano. Lema: «Joia».—Núm. 15. Quatre cançons populars rosselloneses harmonitzades i arranjades per a chor mixte: Sant Gil, lema: «Se canta al mes d'avril—Lo goig dei primer grill!»—Montanyes del Canigó, lema: «Els catalans sempre en daban!»—Lo Cavallero, lema: «Tot es viure i no morir!»—Lo Pardal, lema: «Viure per cantar!».—Núm. 16. Quatre cançons populars harmonitzades per a chor mixte. Lema: «Dignifiquem les nostres cançons».—Núm. 17. Quatre nadales per a chor mixte. Lema: «Ditxosa nit de Nadal».—Núm. 18. Dotze petites cançons per a cant i piano. «Cançons de tot l'any».—Núm. 19. Brots de ginesta. Tretze cançons per a cant i piano. Sense lema—Número 20. Quatre cançons de la Plana de Vich per a chor mixte. Lema: «Sant Francesch s'hi moria».—Núm. 21. Set cançons rosselloneses per a cant i piano. Sense lema.—Núm. 22. Lo Canigó (a quatre vens mixtes). La veu de les pedres (cant i piano). A una pastora (a tres veus mixtes). Dos chors per a veus d'homes. Sense lema.—Núm. 23. Sis cançons a una veu amb acompanyament de piano. Lema: «Lege quaeso».—Núm. 24. Set cançons per a cant i piano. Lema: «Bells records».—Núm. 25. Deu cançons per a cant i piano. Lema: «Qui canta sos mals espanta».—Núm. 26. Randa de cançons per a cant i piano. Lema: «Vaig seguint a l'atzar».—Núm. 27. Cants, cançons i cançonetes per a cant i piano. Lema: «Anhels».—Núm. 28. Sis cançons a una veu amb acompanyament de piano. Lema: «A Tu».—Núm. 29. Sis cançons a una veu amb acompanyament de piano. Lema: «Garba».—Núm. 30. Col·lecció de melodies per a cant i piano. Lema: «L'art és vida».—Núm. 31. Sis cançons per a cant i piano. Lema: «Natura».—Núm. 32. Col·lecció de deu cançons per a cant i piano. Lema: «A l'estimada».—Núm. 33. Cançons originals per a una veu amb acompanyament de piano. Lema: «Líriques».—Núm. 34. Les «Cançonetas de Déu nos dó» per a cant i piano. Lema: «Tal com som».—Núm. 35. Cançons (De «L'Oci de la Paraula») per a cant i piano. Lema: «Respir, ombra d'ala i cant...».—Núm. 36. Quatre cançons Catalanes per a chor mixte. Lema: «Dolça Verge de Montserrat».—Núm. 37. Cinc cançons populars catalanes harmonitzades per a chor mixte. Lema: «Com sempre».—Núm. 38.

Cant de Nadal rossellonès per a una veu amb acompanyament de piano. Sense lema.

NOTA: Per no subjectar-se a les condicions del temes demanats, que són: «I. Col·lecció de quatre cançons populars harmonitzades per a chor mixte.» «II. Col·lecció de cançons originals (6 almenys) a una veu amb acompanyament de piano», les composicions contingudes en els plecs números 22 i 38 queden fora de concurs.

Barcelona, 15 de febrer de 1928. EL SECRETARI, *Joan Salvat*.

A S S O C I A C I O N S D E M Ú S I C A

GIRONA. — Concert 54, curs VI. — Executant: Quartet Zimmer de Brussel·les. — Obres de Zanella, Beethoven i Glazounow.

FIGUERES. — Curs V, concert VI. — Executants: Joan Manén, violinista; Edward Steinberger, pianista. — Obres de Mozart, Pòrpora-Manén, Manén, Bach-Manén, Daquin-Manén i Bazzini.

REUS. — Curs VII, concert LVIII. — Executants: Joan Manén, violinista; Edward Steinberger, pianista. — Obres de Mendelssohn, Manén, Bach-Manén, Daquin-Manén i Bazzini.

N O T I C I A R I

La celebrada cobla «La Selvatana» de Cassà de la Selva, donarà el prop dia 18 del mes en curs una audició de sardanes a la ciutat comtal, qual programa transcrivim per son interès extraordinari. Heu-vos-l'ací: «Primavera gentil», Català; «El roserar», Toldrà; «Matinada», Garreta; «La abella i la flor», Juncà; «Eularia», Obiols; «El cavaller enamorat», Manén; «Lluny», Casals; «Les monges de Sant Amat», Serrat; «Serra amunt», Morera, i «Florida», Pujol. Es certament un programa suggestiu que honora a la entitat executant, i és aixís també com se fa obra de cultura i de apostolat.

§ El director de l'Acadèmia Ainaud i corresponsal a Barcelona de l'Associació Francesa d'Expansió i d'Intercanvis Artístics, el violinista Enric Ainaud, ha rebut del Govern francès el títol i condecoració d'«Officier de l'Instruction Publique» en premi a la

tasca artísticocultural que realitza. Amb motiu d'aquesta honrosa distinció, el mestre Ainaud està rebent les més cordials felicitacions de tots els seus companys, deixebles i amistats.

§ Hem rebut el «Butlletí de la Agrupació Cinematogràfica», portaveu dels interessos cinematogràfics d'aquesta província. Aquesta publicació—admirablement editada pels tallers tipogràfics de «El Autonomista» — ha vingut a omplir un buit que bona falta feia, car així els empresaris d'aquests espectacles amenaçats sempre amb carques desmesurades, poden veurer defensats sos interessos que en definitiva poden redundar en favor del públic. Es director-gerent de la novella publicació el bon amic En Martí Batalla a qui saludem, desitjant el millor encert en la seva tasca sempre espinosa. Benvingut siga el nou orgue a l'estadi de la premsa, i com a companys gustosíssims corresponem a la salutació dirigida.

§ La revista *La Sardana* de la ciutat comtal, amb el títol de *Té raó*, reproduïx literalment un fragment de l'article d'En Sobrequés sobre les cobles, inserit en nostre passat número, fent al mateix el següent comentari:

«Sense eufemismes l'articulista de SCHERZANDO ha encertat a dir el seu criteri sa, noble, de l'obligació primordial de tota cobla. Fa goig veure que altres que no són suspectes per segons qui — com som, per dissort, nosaltres entre qualque sector sardanista — facin ostentació d'idees consemblants als preconitzats i duts a terme pel nostre Foment. Hem d'afegir, per acabar, que ens plauria veure reproduït tan bell fragment en *totes* les revistes sardanistes i l'aquiescència llur a la finalitat que persegueix l'intel·ligent articulista de la revista gironina.»

Agraïm al col·lega l'atenció i no dubti que les seves gentils manifestacions ens robeixen les nostres conviccions i nostres entusiasmes, que continuarem posant-los sempre al servei d'una causa que la judiquem justa, ço és, educar al poble mitjansant la divulgació única de les sardanes que tingan un valor.

§ En el proper concert, la qual organització s'està activant ràpidament, la Associació de Música ens oferirà una sessió del més remarcable interès, car ens donarà ocasió d'oïr un bellíssim gènere de música de càmera molt poc freqüent en nostres concerts. En l'al·ludit concert actuarà el «Doble Quinteto Español», de Madrid, format per un Quintet de corda (dos violins, viola, violoncel i baix), un Quintet d'instruments de vent (flauta, clarinet, oboé, fagot i trompa) i piano. Els components d'aquesta agrupació instrumental són professors solistes de l'Orquestra Simfònica de Madrid i

de la Banda del Cos d'Alabarders, i en llur actuació que data de més de set anys, han realitzat nombrosíssimes tournées amb l'èxit més falaguer.

§ La cobla «La Principal» de La Bisbal, novament ha portat a París les nostres melodies que foren escoltades i admirades per una multitud intel·ligent. Tota la premsa professional de la capital francesa elogià la tasca de la nostra primera entitat, i fa constar sense reserves que la interpretació que donaren a les sardanes executades a la Sala Gaveau, no hi cabia pas ni millor unitat en el conjunt ni més perfecció en el detall.

§ El mestre Zamacois ha obtingut un assenyalat èxit a Madrid amb l'audició, per l'Orquestra Simfònica que dirigeix el mestre Arbós, de les seves obres *Sherzo humoristic* i *Margaridó*. La crítica, ultra ocupar-se degudament de la personalitat artística de Zamacois, dedica càlids elogis a les composicions esmentades.

§ La companyia del «Gramófono» marca «La Voz de su Amo», ha signat un contracte amb la cobla-orquestra «La Selvatana» de Cassà de la Selva, per a la impressió de sardanes dels millors autors. Felicitem a la celebrada entitat orquestral per la distinció de que ha sigut objecte, majorment tinguent en compte que la companyia del «Gramófono» posa solament en els seus catàlegs els més prestigiosos artistes i les primeres entitats instrumentals.

C I R C U L A R S R E B U D E S

De les cobles-orquestres «Antiga Principal», de La Bisbal; de «La Principal», de La Bisbal; de «La Principal», de La Escala; la «Girona»; de «Oriental-Jazz», de Girona; de «La Principal», de Cassà de la Selva; de «L'Art Gironí», de Girona; de «Els Montgrins», de Torroella de Montgrí; de «La Selvatana», de Cassà de la Selva; «Radio Orquestrina», de Torroella de Montgrí.

§ Dels mestres Baró Güell i Josep M.ª Soler, anunciant el primer una «Marxa de processó» i un «Villancet», i quatre sardanes per a cobla el segon que són: «Bell tribut», «Gentil figuerenca», «L'aplec als metges» i «Els colomets».

IMPREMTA

DALMAU CARLES, PLA. S. A.

GIRONA